

YARIN GEL AMA E Mİ?

Ulu çam ağacı, yüreğinden akan haykırışını dağlara taşlara duyurma telaşında. Aralıksız sesleniyor yeryüzüne... Çatı katı, bütün gün içine çektiği sıcaklığı, üstünden atmak için olağanüstü çaba sarf ediyor. Çok sıcak. Koyu karanlık bir geceden aralıksız ses yağıyor üstlerine. Sanki yukarısı güverte de, onlar da geminin ambarındalar. Ortasından ikiye ayrıldı ayrılacak bir tekne. Kulak kesiliyor: Gacır gucur, gacır gucur... Ürküyor. Arada daha da hızlanıyor çam ağacının inlemeleri. Uğul uğul sallanıyor. Kozalaklar art arda düşüyor çatıya. Hiç susmadan ötüyor gecenin sesleri. Uyumalara aç, kıvrılıyor yine yamru yumru olmuş yatağının bir köşesine.

İçi geçiyor. Bir çocuk korkuyla "Babaaa! Baba! " bağıyor, bir çığlık gibi ağlıyor. Kulaklarında yalnızca onun sesi. Sıçrayıp kalkıyor yerinden, ne yapacağını bilmez bakınıyor çevresine. Onun sesi, nefesi, görüntüsü sarıyor her yanını... Sonra çaresiz oturuyor yatağın kenarına. Başları ellerinin arasında duruyor uzun bir süre. Gözyaşları akıyor, akıyor. Keşke... Tekrar yatıyor uykusuzluklarının ağırlığından geceler boyu ezilmiş yatağına.

Aklı karışıyor. Hangisi gerçek? Bunlar dün mü yaşandı, bugün mü? Oğlu küçük müydü hâlâ? Kapatıyor gözlerini sıkıca. Karanlık uzadıkça uzuyor. Hiç sevmiyor gecenin bu koyu, ağır rengini! Paramparça içi. Bir uyusa... Birazcık uzaklaşsa, kafasının içinde dönüp dolaşan o seslerden, görüntülerden... Elinden gelse göz kapaklarını bir perde gibi kapatıp yapıştıracak, bir daha da hiç açmayacak!

Güneş huzura doğardı uzak dünlerde. Bugün ise, taşınmaz bir yükü bedenine. Kızı sesleniyor her sabah olduğu gibi:

-Babaa! Babaa! Haydi kahvaltı hazır.

- ...

-Babaaa! Duydun mu beni? Ne olur bak! Yalvarıyorum sana!

-Sedef, kızım, karışma bana! Bırak artık beni! Sana söylüyorum, aynı şeyleri söyletme bana!! Öyle doluyum ki acıyla, bir yudum ekmeğe bile yer yok içimde!

-Baba! Kaç kere konuşacağız bunları! Yemek yemeyi reddetmekle ne değişecek! Bak günlerdir, haftalardır midene doğru düzgün bir lokma girmedi. Ne olur yapma böyle. Bize de, kendine de cehennem ediyorsun hayatı. Ben de senin evladın değil miyim? Hayatın bir ucundan tutmak zorundayız. Anlıyor musun baba? Ne olur kapatma kendini dünyaya, ne olur! Elden bir şey gelmiyor! Katlanacağız. Bak, hayat devam ediyor...

Hiç cevap vermedi, veremedi, gücü yoktu çünkü. Boğuluyordu. Ayakkabısını giyip çıktı dışarı. Gözyaşlarını zor engelliyordu. Yürüdü, yürüdü. Görmedi, duymadı, yürüdü sadece. Ayakları "Yeter artık! Dur!" diyene kadar caddelerce, sokaklarca yürüdü.

Çocuk parkında, bankta oturan genç kadının yanına ilişti. Kadın hem elindeki tığ işini yapıyor hem de arada başını kaldırıp kaldırıp çocukları takip ediyor, parkın her köşesini şöyle bir gözleriyle tarayıp elindeki işe gömülüyordu yine. Oyun parkı, her yaştan çocukla, çiçekler gibi rengârenk. Onların neşeli kahkahalarına eşlik etmek için çırpınan kuşlar cıvı cıvı. Bahar yine kucak açmış dünyaya? Oysa onun içi, bitimsiz bir kış mevsimiydi; bu kuş cıvıltıları onun kulağını tırmalıyor, beyninde büyüyordu. Renkler bile ona kara, kapkara görünüyordu. Ellerini yumruk yapıp sıktı; ayakkabısının topuğuyla kazıdı, kazıdı toprağı. Hınç, isyan, öfke kaplıydı.

Biri kız biri erkek, altı yaşlarında iki küçük çocuk oyuncakların etrafında koşuyor, birbirlerini yakalamaya çalışıyorlar. Erkek düştü, ağlamaya başladı. Küçük kız, kardeşini öyle görünce çığlık çığlığa bağırdı:

- Kardeşiiiiim! Kardeşiiiiim ne oldu sana?

-Kardeşim ağlama bak!

Yanında oturmakta olan genç kadın seslendi çocuklara:

-Tamam, erkek adam öyle bir kere düşmekle ağlamaz zırlı zırlı! Ne olmuş yani! Kanamıyor etmiyor. Aa! Sus artık!

Küçük kız sevgiyle öpmeye çalışıyordu kardeşini. Birbirlerine sarıldılar. Kadın:

-İkiz ya bunlar! Hiç kıyamazlar birbirlerine.

-Allah bağışlasın.

Kadın işinden başını kaldırmadan:

-Cümlemizinkini!

Allah bağışlasın! Bağışlasın da... Hani o neredeydi şimdi? Ne yapacaktı onsuz! Nefes alamıyordu. Kolu kanadı kırılmıştı. Anlamını yitirmişti her şey. Boş boş baktı kaydıraklara, salıncaklara, tahterevallilere... Yüreği taş gibi ağırdı.

Biraz önce birbirine sarılan iki küçük, el ele tutuşup salıncakların orada arkası dönük, kendi kendine top oynayan çocuğa doğru koştular. Yanındaki kadın birden hışımla kalktı yerinden:

-Şiişt! Gelin buraya bakayım. O değişik bir çocuk, sakın ha! Uzaylı gibi duruyor zaten. Size zarar verir! Çabuk buraya gelin. Bak, karışmam sonra!

Evladını göz hapsine almış karşı banktaki kadın ayağa kalktı, şaşırılmıştı. Ağlamaklıydı. Üzüntüyle, öfkeyle baktı ikizlerin annesine. Bir çığlık gibi geldi karşıdan sesi.

-O asla zarar vermez bayan, korkmayın.

-Amaaan ben ne bileyim?

-O da Tanrı'nın yarattığı dünyalar güzel bir yavru? Anladınız mı? O da en az sizin çocuklarınız kadar masum!..

-Neme lazım! Siz gelin bakayım yanıma çocuklar!

İkizler, oldukları yere çivilenmişler, ne yapacaklarını bilmez durumda iki annenin konuşmalarını anlamaya çalışıyorlardı.

Elinde topuyla gülümseyerek bakan kız, ikizlere doğru yürümeye başladı.

-Hadi top oynayalım.

İkizler geri geri uzaklaştılar ondan. Küçük kız tatlı tatlı gülüyor, onlara top uzatıyordu. Anneleri gelip ellerinden tutup çekerek uzaklaştırdı çocuklarını. Az önce oturduğu banktaki el işini toplayarak çantasını aldı, çıkıp gittiler parktan.

Küçük kız yüzünde gülümsemeyle öylece kalakalmıştı. Annesi, koşup sarıldı yavrusuna. Hırçınlaşmıştı, ittirdi annesini. Kadıncağız günde kim bilir kaç kere yaşadığı bu tatsızlığın ağırlığıyla çöktü banka. Gözyaşlarını kızından saklamaya çalışarak ağlıyordu.

Adam üzülmüştü. Başını çevirdi, az önce topuklarıyla kazdığı toprağa baktı. Hayat herkese başka başkaydı; acısıyla, sevinciyle, farklı renkleriyle... İçi boğum boğumdu. Çocuklarını parka getirdiği günler geldi gözünün önüne. Ne güzel anlaşırdı çocukları! Sedat üç yaş büyüktü Sedef'ten. Çok severlerdi birbirlerini. Yaşanmış mıydı bu güzel günler? Boğazına bir yumruk geldi oturdu. Bakışları uzaklara kilitlendi.

-Dede! Topu at bana!

-Dedeee! Atsana topu bana!

Dönüp baktı, o küçük kız çocuğu, karşıdan elini uzatmış ayaklarının dibindeki topu işaret ediyordu. Robot gibi eğilip aldı, attı topu ona doğru. Çocuk neşeyle el çırpı. Adam banka oturdu yeniden. Görmez gözlerini yine uzaklara dikmişti ki, birden korkuyla sıçradı, hızla kucığına düşen top zıplayıp yere yuvarlandı. Sinirle kalktı, topu aldı yerden. Bu artık son, gibilerinden dönüp kızgınlıkla yürüdü çocuğa doğru, yaklaşınca duraksadı. Evladının bir metre gerisinde duran annesi mahcup, üzgün yere dikti gözlerini.

Top elinde kalmıştı, dikkatle baktı çocuğa. Geçen gün otobüs durağına asılan "Tıpkı Sizin Gibiyiz + 1 Farkla" afişindeki gibiydi bu kız çocuğu. Tipik bir yüzü vardı. Alnını örten perçemleri badem biçimli gözlerini de kapatıyordu.

-Hadi! Topu at bana!

Tane tane konuşuyordu. Yaklaştı ona doğru, özenle attı topu çocuğa. Sevinçle yakaladı topu küçük kız. Karşılıklı atıp tutmaya başladılar topu. Çok mutlu olmuştu, gözleri ışıltı ışıltı.

Sevimliydi. Yedi sekiz yaşlarındaydı. Annesi uzun saçlarını arkada tek örgü yapmıştı. Ne kadar da doğal, içten bir çocuktu! Kaçan topu yakalamak için koşarken minik kız, o da göz ucuyla küçüğün annesine baktı. Nemli gözlerle yavrusunun mutluluğunu, coşkusunu izliyordu. Evladına adanmış bir yaşam vardı omuzlarında.

Neşeyle oynarken topu bırakıp birden çimlerin üstüne koştu küçük kız. Yere sırt üstü yattı, kollarını açıp gökyüzüne kaldırdı. Adama seslendi:

-Gel hadi dede! Çabuk gel! Gökyüzünü turalım.

-Ben nasıl yatayım oraya cici kız?

-Gel çabuk, bulutlar kaçıyor.

Tereddüt etti bir an. Koca adam yere nasıl yatacaktı? Bu, hiç yapmadığı bir şeydi. Baktı küçük yavruya; kollarını havaya kaldırmış, çocuksu sevinçlerle ışıl ışıldı. Kıramadı küçüğü, çaresiz gidip onun yanı başına yattı yere. O da açtı kollarını gökyüzüne. Mutlulukla haykırdı küçük kız:

-Tuttum ben, gökyüzünü tuttum.

-Ben de tuttuuum! Bak şuradaki buluta, kediye benziyor.

-Yaşasın! Gel pisi pisi, gel pisi pisi.

- Ooo! Bak bak! Şu kocaman bulut da fiiiil!

Coşkuyla çılgık çılgığa bağırıyordu:

- Fil, fil, fil! Güzel fil, bulut fil. Yaşasın!

-Bak bak ! Şu da kuuuş.

Gökyüzündeki bulut şekillerine doğru kollarını sağ sola yönlendirip yakalamaya çalışıyor, kahkahalarla gülüyordu küçük kız.

Hiç tanımadığı bu masum çocuğun gülüşü, kahkahaları kalbinde büyüyordu. Onu güldürmeye çalışırken kendi dünyasını unutmuş; sıcacık, içten bir sevginin kanatlarında uçmaya başlamıştı.

Küçük kız çok mutluydu ama annesi ondan da mutlu! Ne kadar süre oynadılar kendi de bilmiyordu. Kadın kalktı onları seyrettiği banktan:

-Meleğim artık eve gitme vaktimiz geldi.

Birden yüzü asıldı küçük kızın. Kollarını bağladı, sırt üstü yattığı yerden kalkıp oturdu. Gözyaşları yağmur gibi süzülüyordu yanaklarından. Ayaklarını yere vuruyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ona sarılmaya çalışan annesini de yaklaştırmıyordu yanına.

Adam da kalktı, üstünü başını düzeltti. Baktı minik yavrucak sarsıla sarsıla ağlıyor, çömeldi, elini tuttu küçüğün:

-Ama sen ağlarsan, ben de ağlarım güzel kız.

Çekik, yuvarlak gözleriyle şaşkın şaşkın baktı ona:

-Sen de mi ağlarsın?

-Tabii ya! Ben de ağlarım. Hem şimdi üzülecek, ağlayacak bir şey yok ki! Yarın yine gelirsiniz, ben de gelirim, yine top oynarız. Olur mu?

Bir anda sevinçle ışıldadı yüzü, hemencecik ikna olmuştu:

-Oluuuur. Ama gel, tamam mı?

-Tamam. Ama ben daha bu küçük arkadaşımın adını bilmiyorum! Adın ne senin?

- Benim adım Nazlı. Ben yedi yaşındayım. Başka bir okula gidiyorum. Değil mi anne?

Annesi kızına gururla baktı.

-Evet, öyle amcası. Okulda kendilerini tanıtmayı daha yeni öğrendiler de!...

Sonra yaklaşıp usulca söyledi:

- Biliyor musunuz, onun az önce kırılan kalbini onardınız, sevgiyle tuttunuz ya ellerini, Allah da sizi güldürsün, mutlu etsin. Evde bir tek gördüğü dedesi var, baba yerine. O böyle doğunca babası terk etti bizi. Kader! Allah sizden razı olsun.

- Hanımefendi, asıl sizin kızınız, beni yüreğimden yakalayıp tuttu. Gülüşlerinde melekler kanat çırpıyor. Günler, haftalar sonra; acının içinde bile yeniden gülmeyi öğrendim ben ondan. Hafifledim bir an. Duru, dupduru, ne güzel bir evladınız var! Canı içinde olsun.

Eğildi Nazlı'nın boyu hizasına:

-Benim adım da Ali. Hem biliyor musun Nazlı, benim de kocaman kızım var, oğlum vardı... Ama, ama şimdi yok!

Yutkundu. Yüreğini yakıp kavuran gerçek ilk kez söze dönüşmüştü.! Hem de bunu hiç tanımadığı küçük bir çocuğa, onun saf sevgisine sığınarak söyleyebilmişti. Başını çevirdi, gözleri nemlenmişti yine. Ayağa kalktı.

Annesi de Nazlı'yı kaldırdı yerden. Nazlı yaklaşıp adamın elini tuttu:

-Ama ben varım değil mi?

Eğilip yavaşça sarıldı küçük kıza. Daha önce hiç görmediği, bilmediği bu anneye kızına

sevgiyle baktı. Günlerdir iini yiyip bitiren acı, akıp yeryüzüne çıkmıştı. Birden hafiflemişti. Parkın kapısına doğru hızla uzaklaşırken Nazlı seslendi arkasından:

-Yarın gel ama e mi?.

Adam eve bambaşka biri olarak döndü. abucak ıktı basamakları. Kapıyı çaldı; donuk, solgun bir yüzle açtı kızı. Sarıldı kızına sımsıkı. Dalgalı saçlarını okşadı,oğlunun sevgini kızına ekleyerek onu uzun uzun kokladı.

O gece, am ağacı yine uğul uğul sallandı. Kozalaklar yine art arda düştü çatıya. Yatağına uzandı. şirin, sevimli bir yüz geldi gözünün önüne, gökyüzü gibi. Sevgiyle titredi içi. Söz vermişti, yarın aynı saatte orada olmalıydı. Bu kez kulaklarında çınladı küçük kızın sesi:

-Yarın gel ama e mi...?

Çok yorgundu. Gözleri kapandı.

30.03.2013/Urula
ErSin KöSEOęLU